

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/15204>

Please be advised that this information was generated on 2019-04-20 and may be subject to change.

Wij wensen u allen, zij het wat laat, een flink stuk welzijn voor 1983. Geen zalig nieuwjaar, geen gezegend of zelfs gelukkig nieuwjaar, maar simpel een stuk welzijn in 1983. 1982 geëvalueerd, zien de randvoorwaarden voor de maatschappelijke en bestuurlijke processen in 1983 er niet het meest optimaal uit. Het veld is onvoldoende gemotiveerd, de sturingsmechanismen vertonen structurele blokkeringsverschijnselen, de sociaal-culturele dialectiek tendert naar unilineaire finaliteiten. De incrementele planning – niettegenstaande zijn verwachtingsvolle perspectieven – dreigt te echoueren op de involuntaire socio-psychologische reacties van de nog immer verzuilde structuren.

door prof. mr.
C. A. J. M.
Kortmann
hoogleraar te
Nijmegen

Daarbij komt dat een aantal facetten van het legislatieve en administratieve instrumentarium – hoewel naar sociaal-wetenschappelijke maatstaven optimaal bemenst – aan de

den dat dit dan weer wederzijds moet gelden. Overigens zou de te kiezen financiële oplossing ook moeten gelden voor de eventuele financiële consequenties van de inrichtingsvoorschriften die Binnenlandse zaken verstrekken mag.

Het is misschien niet helemaal toevallig dat in het vorenstaande verhaal over de informatierelaties tussen gemeenten en centrale overheid het onderdeel kostenverrekening de grootste plaats is gaan innemen. We hebben als gemeenten altijd al moeite gehad met de 'gouden koorden' waarmee wij aan de rijksoverheid vastzitten; komen daar dan nog eens de informatiekoorden bij die ons bovendien nog geld kosten ook, dan gaan we helemaal 'over de rooie'.

Centraal staat dat wij er naar moeten blijven streven voor zo min mogelijk geld een kwalitatief zo goed mogelijk informatiebeleid met een zo groot mogelijke decentralisatie te bereiken.

limits van de beperkte groei – hoe anders was dat tot voor kort – beginnen te geraken. Zelfs positieve discriminatie – in zich een grote verworvenheid – dreigt stuk te lopen op de geboorneerdheid en archaïsche ethische subcultuur van retrograde minoriteiten, die actueel niet alleen meer in het transmontaan georiënteerde deel van deze sociaal-democratische monarchie zijn te vinden. Niettegenstaande alle pogingen de sturingsmechanismen van het overheidsapparaat te optimaliseren – doorzichtiger kabinetsformaties, homogener kabinetten, gereorganiseerder departementen, nieuwe staats- en andere commissies, wegen die derwaarts leiden en schuyten die de stroom oproeien – blijkt het beleidsongevoelige analfabetisme steeds meer onder de meest onverwachte condities de kop op te steken. Pogingen tot terugkoppeling uit het veld naar hogere echelons en vice versa lijden schipbreuk op anti-dehaans verzet tegen integrale planning en regulering. Zelfs worden vraagtekens gezet bij operationele gebiedsaanwijzingen en structuurplannen!

Ernstiger nog is het gegeven dat de burgerlijke ongehoorzaamheid nog immer door belangrijke clusters in het maatschappelijk veld niet wordt gepercipieerd als een stimulus tot verantwoording naar de mens – als een in-sich, an-sich und für-sich – bestaand wezen toe. Nog steeds – hoewel hun aantal volgens recente sociaal-wetenschappelijke studies gelukkig afneemt – blijken grote geïmpulsen binnen het Nederlandse volk orde en rust in de waardenschaal hoger te noteren dan de didactisch uiterst relevante oppositie tegen de parlementaire democratie. Zelfs komt het voor dat er bij stakingen nog personen zijn die het arbeidsethos prefereren boven de potentiële weldaden van de sociale verzorgingsstaat. Het meest abjecte en verontrustende paradigma is echter dat ondanks alle educatief-creatieve inspanningen er onder de jongeren velen zijn die onder zekere condities efficiëntie verkiezen boven, of ten minste stellen naast, de procedurele verworvenheden van het democratische decisiemodel en interesse beginnen te vertonen voor de successen van de judeo-liberale plutocratie. In het licht van vorenstaande kan en mag niet anders worden geconcludeerd – tenzij falsificeerbaar – dat 1983 wel eens het einde zou kunnenannonceren van het merendeel van de onherhaalbare en onherhaalde verworvenheden van de culturele revolutie van de jaren zestig. De asymptotische groei naar democra-

tische legitimatie, inspraak en regulering dreigt te worden omgebogen naar de nul-lijn of zelfs lager. Ondanks dit verdrietig perspectief zij u en eventueel uw partner een flink stuk optimaal welzijn toegewenst. ■

Nogmaals schoolartsdienst

De directeur van de gezondheidsdienst stadsgewest Den Bosch en het hoofd van de afdeling jeugdgezondheidszorg bij deze dienst, A. F. M. Bootz en H. J. D. Dinjens hebben veel reacties uit het land gekregen op hun visie op de schoolartsdienst. De meeste reactie lokte hun uitspraak uit, dat het onderzoek van alle kinderen van de kleuter- en lagere scholen zich in Den Bosch zal gaan beperken tot éénmaal per school.

Bij sommigen heeft deze uitspraak de indruk gewekt, dat de frequentie van onderzoeken vanuit de jeugdgezondheidszorg zal worden vermindert. De verandering houdt in dat de jeugdarts alle kinderen van de kleuter- en lagere school in het vervolg éénmaal per school gaat onderzoeken; de jeugdverpleegkundige zal haar bemoeienissen met de jeugdigen intensiveren.